

der har gjort, at der ikke har været nogen diskussion om Lissabontraktaten. Der *har* jo været oplysningsmidler, og hvis hr. Per Clausen ikke mener, at der har været nok diskussion, så er det jo også at gribe i egen barm, om man så må sige. For midlerne har været der, og mulighederne har været der, for, at man kunne føre en diskussion.

Det er nu min opfattelse, at der faktisk har været en hel del diskussion, alene fordi processen har været så lang. Den er jo, som jeg sagde, startet i 2000 og har kørt siden, først i forbindelse med hele konventet, hvor der faktisk også var ngo'er inddraget, og så videre i forbindelse med forfatningstraktaten og nu Lissabontraktaten.

Kl. 13:56

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Søren Krarup for en kort bemærkning.

Kl. 13:56

Søren Krarup (DF):

Jeg får lyst til at stille fru Lone Dybkjær et spørgsmål med udgangspunkt i hendes tale om værdigrundlaget.

Er fru Dybkjær opmærksom på, at der i Europas historie er to værdistrømninger? Der er den, der knytter sig til Magna Charta, knytter sig til det engelske demokrati udformet især af Edmund Burke, og så er der det, man kunne kalde for den franske værdistrømning, som udspringer af naturen, udspringer af Rousseau over den franske revolution, og hvor demokrati bliver til demokatur eller demokratisme, fordi der er ubetinget ret til fra magthaverens side at gøre med borgerne, hvad han vil.

Er fru Lone Dybkjær opmærksom på, at Lissabontraktaten knytter sig til den sidste, hvor begrebet frihed, begrebet selvstændighed er ophævet til fordel for helhedens ret til at sætte andre ud af spillet, dvs. ophæve de enkeltes frihed, det, der egentlig er kernen i den engelske værdistrømning med udgangspunkt i Magna Charta? Er fru Dybkjær opmærksom på det?

Kl. 13:57

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:57

Lone Dybkjær (RV):

Det er jeg sådan set, selv om jeg må indrømme, at jeg har brugt det meste af mit politiske liv til sådan noget mere konkret end det, hr. Søren Krarup har, og derfor selvfølgelig ikke har det filosofiske grundlag, som hr. Søren Krarup har.

Men jeg er simpelt hen ikke enig i den fortolkning, hr. Søren Krarup giver af EU-traktaten

og af de lande, der står bagved, og det politiske arbejde, der er i forbindelse med det. Jeg tager mit udgangspunkt i den konkrete historie, EU har, hvordan EU har udviklet sig, og hvordan demokratiet har udviklet sig i det europæiske system. Det er det, jeg forholder mig til. Det tror jeg også er meget godt at man gør som lovgiver: at man forholder sig til de faktiske forhold i jernindustrien. Jeg bliver nødt til at sige, at med den baggrund, jeg har, har det altså været mit udgangspunkt i det politiske arbejde. Jeg indrømmer gerne, at de store filosofiske diskussioner, som hr. Søren Krarup er mester i, er jeg slet, slet ikke mester i.

Kl. 13:58

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Søren Krarup.

Kl. 13:58

Søren Krarup (DF):

Nu synes jeg jo nok, at når man påkalder sig et værdigrundlag, så kan man ikke ganske undvige debatten.

Men jeg vil lige sige, når fru Lone Dybkjær taler om det konkrete: Hvad er det konkrete til syvende og sidst? Er det konkrete ikke, at Romtraktaten i marts 1957 begynder med beslutningen om at opbygge en overnational europæisk union, der uden ophør gøres stadig snævrere, og at dette har været det gennemgående i hele EU's udvikling? Det turde da være temmelig konkret, for det betyder, at det enkelte led bliver underordnet helheden, og det er ensbetydende med, at friheden, den enkeltes frihed, det enkelte lands frihed, sættes ud af spillet til fordel for helhedens interesser. Det er det, vi oplever i Lissabontraktaten, hvor nu Danmarks selvstændighed ophæves, i kraft af at vetoretten ophæves. Det turde dog være temmelig konkret.

Kl. 13:59

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 13:59

Lone Dybkjær (RV):

Jo, men friheden skal jo også have noget at have det i.

Jeg hører altså til dem, der ligesom hr. Søren Krarup har oplevet anden verdenskrig, og jeg kan godt sige, at jeg stemte ja i 1972, fordi jeg er født præcis i 1940, hvor tyskerne invaderede Danmark, og jeg blev klar over – ja, selvfølgelig ikke lige i det sekund, jeg blev født – at vi ikke kan klare os alene.

Vi har jo alle sammen en frihed inden for visse begrænsninger, også hr. Søren Krarup. Jeg